

Predmet: Zoran Vukšić i dr. – Beli Manastir
Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 45/2010

Glavni pretres: 30.05.2012.

Izveštaj: Laza Lazarević, posmatrač FHP-a

Završna reč branioca optuženog Zorana Vukšića

U nastavku završne reči branilac prvooptuženog se osvrnuo na svedočenja policajaca SUP-a Beli Manastir. Istakao je da niko od njih nije imao neposredna ili druga pouzdana saznanja koja su optuženog Vukšića povezivala sa zločinima iz optužnice. I oni su, kao i ostali stanovnici Belog Manastira, iz glasina saznali o njegovom navodnom učešću u ubistvima porodice Čičak, ubistvu Adama Barića i ranjavanju njegove supruge.

O tački optužnice koja ga tereti za zlostavljanje pritvorenika u prostorijama za zadržavanje SUP-a Beli Manastir branilac je prokomentarisao svedočenja oštećenih kao nedosledna, nelogična i neuverljiva. Branilac je takođe optužio predsednika i članove veća, kao i tužioca, da su sugestivnim pitanjima od oštećenih dobili odgovore koji terete optuženog Vukšića. Ponovio je da su oštećeni svedočili kako ih je tuklo dosta policajaca a da su oni prepoznali samo optuženog Vukšića koji je u hrvatskim medijima predstavljen kao „ekstremni Srbin“.

Traži od suda da, ukoliko oglase njegovog branjenika krivim, imaju u vidu kaznenu politiku sudova Republike Hrvatske i BiH u predmetima ratnih zločina koje su tri puta niže od onih koje izriču sudovi u Srbiji i da njegovom branjeniku izreknu kaznu koja bi bila u visini vremena koje je proveo u pritvoru.

Završna reč branioca optuženog Slobodana Strigića

Optuženi Strigić ni na koji način nije doprineo ubistvu četvorice članova porodice Čičak. On je bio doveden u zabludu da treba da „maricom“ preveze neke hrvatske špijune u komandu vojske u Jagodnjaku. Nije znao da su ta lica članovi porodice Čičak, inače njegovi komšije i prijatelji. O nameri optuženog Vukšića i Zorana Madžarca je saznao tek u trenutku kada su mu blizu napuštenog salaša Karakaš naredili da zaustavi vozilo. Kada su počeli da ih izvode jednog po jednog prepoznao ih je ali nije imao hrabrosti da se suprotstavi optuženom Vukšiću i Madžarcu. On je ovaj slučaj prijavio svom komandiru, zatim sekretaru SUP-a Beli Manastir, a posle „mirne reintegracije“ SAO Istočna Slavonija, Baranja i Zapadni Srem u sistem Republike Hrvatske i hrvatskim vlastima. U to vreme nije bilo volje u SUP-u Beli Manastir da se ova ubistva istraže i otkriju počinioci. Branilac je odbranu optuženog Strigića opisao kao jasnu i doslednu tokom celog postupka. Predložio je da sud donese oslobađajuću presudu u korist njegovog branjenika.

Završna reč branioca optuženog Branka Hrnjaka

Optuženi Hrnjak je bio saobraćajni policajac, a povremeno je radio u dežurnoj službi. Nije bio pripadnik „specijalne jedinice“ niti neke druge jedinice koja je kao osnovnu namenu imala borbena dejstva. Optuženi Vukšić ga je pozvao da sa njim, Madžarcem i optuženim Strigićem odvede neke Hrvate u komandu u Jagodnjak na ispitivanje. Sa njima je krenuo jer mu je to naredio njegov nadređeni Đuro Opačić. Na glavnom pretresu je do detalja opisao kako su optuženi Vukšić i Zoran Madžarac ubili četiri lica za koja je kasnije saznao da su članovi porodice Čičak. Optuženi Hrnjak nije iz Belog Manastira, već je početkom sukoba došao iz Slavonije. Oštećene Čičkove nije poznavao i nije imao razloga da im želi zlo. Kada su optuženi Vukšić i Madžarac počeli da izvode Čičkove iz vozila on je rekao da to ne treba da rade, na šta mu je optuženi Vukšić zapretio i rekao da ćuti. Pretnju optuženog Vukšića je ozbiljno shvatio, imajući u vidu da je on imao reputaciju veoma prekog i agresivnog čoveka. Branilac optuženog Hrnjaka je tražila da sud prilikom odmeravanja kazne ima u vidu njegovo držanje tokom

postupka i da mu odredi najblažu moguću kaznu. Sud treba da ima u vidu da se on prilikom ovog događaja našao na pogrešnom mestu u pogrešno vreme i da nije imao nameru da učestvuje u ubistvu četvorice Čičkovich.

Završna reč branioca optuženog Velimira Bertića

Optuženi Bertić potiče iz stare Baranjske porodice, njegova majka je Hrvatica i on nikako nije mogao biti šovinista. Branilac smatra da tokom postupka nije dokazano da je optuženi Bertić počinio ikakav ratni zločin. Svedočenja oštećenih koji su rekli da ih je on tukao i pretio im su neubedljiva i često odgovor na sugestivna pitanja tužioca. Čak i ti svedoci su ga optuživali samo za šamaranje, guranje, stavljanje pištolja u usta i da ih je terao da gaze hrvatsku zastavu. Da li takvi postupci uopšte predstavljaju ratni zločin? Branilac je tražio oslobađajuću presudu za optuženog Bertića.

Fond za humanitarno pravo